Ти тямиш сей вечір? На горах і скелях
Імла колисала примару задуми,
Здрімнулося море, на змучених хвилях
Хитався наш човен і нісся плач думи.
В віддалі багрились червоні вітрила
Рибацької барки, як змора кривава,
На сході розлилась сріблиста заграва,
І місяць розсипав по хвилях світила.
І ти, задивившись на срібло на морі,
Сказала: — З безодні йдуть духи з свічками
І шепчуть: "Там ліпше..." — І стихла. Над нами
Яснів блідий місяць і канули зорі.
Ти тямиш сей вечір?.. Прибитий журбою,
Не раз я дивлюся на хвилі сріблисті
І згадую тихі слова проречисті:
"Там ліпше..." І тужу до сну, до спокою.